

Kapitola 2

Let č. EZY1105, téhož dne

ANGIE STRÁVILA CELÝ ČTYŘHODINOVÝ LET NA KRÉTU v obavách. I kdyby rodinu své matky opravdu našla, jak ji přijmou? Přála si, aby před její cestou na ostrov proběhla alespoň nějaká komunikace, jenže Angie neměla své krétské příbuzné jak kontaktovat. Co když si její dobré úmysly budou vykládat jako slídění? Jaká je vlastně rodina jejího otce? Proč její matka před tolika lety utekla z Kréty a přerušila se svou rodinou veškerý kontakt? Byla přesvědčená, že všechny odpovědi leží v odlehlé horské vesnici Amiras.

Před příletovou halou Angie naklonila hlavu ke straně, zavřela oči a nechala si omývat tváře zlatavým slunečním svitem. Všechno vyjde. Koneckonců, horší už to ani být nemůže. Její matka Poppy byla podle všeho na pokraji nervového zhroucení. Angie si o ni věčně dělala starosti. Doktor předepsal Poppy prášky na spaní a Angie měla neblahé tušení, že jestli rychle neudělá něco, co matce pomůže, může být další předpis na sedativa.

Aby toho nebylo málo, Angie právě přišla o práci – o slibnou kariéru v nakladatelství, kterou brala jako své životní poslání.

S matčinou nemocí a vlastním propuštěním z práce si Angie přestávala být jistá, jestli se vůbec někdy vdá. Až doteď si neuvědomovala, jak moc se její život neustále točí kolem matky a kariéry. Jakkoli se stále snažila vypadat navenek jako ztělesnění sebejistoty, v soukromí se vším, co se přihodilo, těžce zápolila.

Co by si počala, kdyby se nemohla opřít o Nicka? Slíbil jí, že budou mít svatbu, dům, děti a své „šťastně až do smrti“, ať se stane, co se stane. Víc podporujícího, víc milujícího muže si Angie nemohla přát. Ale v šoku ze svého propuštění si uvědomila, že potřebuje nějak prokázat svou hodnotu v daleko širším životním rámci – hlavně sama sobě.

Musela si brzy najít jinou práci, ale ještě důležitější bylo zjistit, co trápí její matku tak strašně, že z toho onemocněla. Připadalo jí, že čím konkrétnější podobu získávají její svatební přípravy, tím víc Poppy trpí.

Představa hledání zaměstnání Angie děsila. Co když velkým nakladatelstvím nebude připadat dost dobrá? Nebude z ní nakonec smutná a osamělá žena, litující svého nespravedlivého údělu, co skončí na práškách jako její matka?

Aspoň teď měla čas, aby mohla zkusit přijít na kloub matčinu zoufalému neštěstí. Když jí oznámila, že jede na Krétu hledat své prarodiče, Poppy protestovala tak vehementně, že Angie cestu málem zrušila.

„Nejezdi tam! Angeliko, prosím, já tě prosím!“ žadonila Poppy a potom plakala tak usedavě, že to Angie málem zlomilo srdce. Díkybohu že Nick slíbil, že na ni dohlédne.

Byla to strašná situace. Angie ve svých sedmatřiceti letech ještě nikdy nešla takhle proti své matce. Když měla být upřímná, musela si přiznat, že svatbu použila jen jako výmluvu, aby mohla konečně začít hledat Poppyinu odcizenou rodinu. Měla podezření, že kořeny matčiny stále se zhoršující nemoci se ukrývají právě v Poppyině exilu mimo vlast. Kdykoli Angie nadhodila téma Kréty, nastal u matky relaps.

Angie se nadechla a prohlížela si své okolí. Letiště bylo nebezpečně blízko Heraklionu. Zřetelně viděla hotely a stavby hlavního města Kréty, vzdálené snad méně než na míli. Přes pletivo plotu kolem letiště se Angie zahleděla k ranveji a modrému moři za ní. Na sedadle u okénka v letadle se jí na kratičký hrozný okamžik zmocnil strach, že se chystají přistát na vodě.

Potom se otočila zády k moři. Za řadami zaparkovaných lesklých autobusů a aut k pronájmu se tyčilo pozadí vysokých hor. Doufala, že na jižní straně těchto vrcholků, jež obklopovaly náhorní plošinu Lasithi, nalezne matčinu rodnou vesnici.

Náhle si Angie uvědomila svou příležitost. Ocitla se sama na Krétě, bez snoubence, bez matky a bez práce – naprosto bez jakéhokoli omezení. Byla svobodná, aby si mohla sama najít směr. Mohla se sama rozhodnout, co si od